

Sygn. akt

III AUa 865/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **25 lutego 2015 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Marta Pańczyk-Kujawska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **25 lutego 2015 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **A. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **20 sierpnia 2014 r.** sygn. akt **IV U 24/13**

I. **oddala apelację,**

II. **zasądza od wnioskodawcy A. W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. kwotę 120 zł (słownie: sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

Sygn. akt III AUa 865/14

Uzasadnienie

wyroku z dnia 25 lutego 2015 r.

Decyzją z dnia 26 listopada 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. odmówił wnioskodawcy A. W. przyznania emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych, dochodzonego wnioskiem z dnia 13 listopada 2012 r. w trybie przepisów ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Powołując w podstawie prawnej decyzji art. 114 ust.1 w/w ustawy organ rentowy stwierdził, że brak jest podstaw do ponownego rozpoznania tak określonego żądania wnioskodawcy w sytuacji uprzedniej prawomocnej odmownej decyzji ZUS z dnia 25 stycznia 2012 r. i treści kolejnego wniosku emerytalnego nie zawierającego nowego dowodu mogącego mieć wpływ na zmianę tej decyzji.

Wnioskodawca A. W. odwołał się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie. W odwołaniu

z dnia 24 grudnia 2012 r. wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego wnioskodawca zarzucił, że rozstrzygnięcie ZUS jest dla niego krzywdzące ponieważ okres jego pracy na stanowisku kierownika sekcji gospodarczej i mistrza ds. gospodarczych w (...) fabryce (...) (...) od 1 lipca 1978r. do 30 kwietnia 1983 r. należy uznać za pracę w warunkach szczególnych jako prace przy nadzorze pracujących w zakładzie skazanych, co potwierdzać miało przedłożone przez niego do nowego wniosku emerytalnego Pismo Okólne (...) Dyrektora (...) Fabryki (...) z dnia 27 listopada 1978 r. Niezależnie od tego odwołujący powoływał się na wnioskowane do przeprowadzenia w postępowaniu sądowym dowody osobowe zeznań świadków A. S. , A. D. i E. W., mających potwierdzić ten rodzaj jego kwalifikowanego zatrudnienia.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 10 stycznia 2013 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. wniósł o oddalenie żądania wnioskodawcy raz jeszcze podkreślając, iż kwestia jego uprawnień do wcześniejszej emerytury przesądzona została odmowną decyzją ZUS z dnia 25 stycznia 2012 r., której prawidłowość potwierdził prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie

z dnia 4 lipca 2012 r. sygn. akt IV U 320/12. W tym też to postępowaniu byli już słuchani świadkowie A. S. i A. D. , a z kolei przedłożone przez odwołującego przy kolejnym wniosku emerytalnym Pismo Okólne Dyrektora (...) Fabryki (...) z dnia 27 listopada 1978 r. niczego nowego do sprawy nie wnosi, stąd nie można go uznać za dowód mający wpływ na zmianę uprzedniej decyzji w rozumieniu art.114 ust.1 ustawy emerytalno-rentowej.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie, po rozpoznaniu odwołania wnioskodawcy A. W. ,wyrokiem z dnia 20 sierpnia 2014 r. (sygn. akt IV U 24/13) oddalił odwołanie.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca A. W. ur. (...), po raz pierwszy wystąpił do ZUS z wnioskiem o przyznanie emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych w dniu

15 grudnia 2011 r. Do wniosku dołączone zostało m.in. świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawione przez (...) w S.

w dniu 7 grudnia 2011 r. z którego wynikało, że w okresie zatrudnienia od 1 września 1964 r. do 25 maja 1992 r. A. W. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę od 26 czerwca 1967 r. do 30 czerwca 1978 r. przy spawaniu elektrycznym, gazowym, atomowo – wodorowym , tj. prace wymienione pod pozycją 12 Działu XIV Wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43). Jednocześnie w dokumencie tym poza dalszym jeszcze przyporządkowaniem tych prac do odpowiedniej pozycji zarządzenia resortowego tj. zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. (Dz. Urz. MHiPM 1-3/1) podano, że było to stanowisko w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w wydziałach spawalniczych (wymieniając tu kolejno stanowiska : ślusarz, blacharz samochodowy i blacharz). Decyzją z dnia 25 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. odmówił wnioskodawcy prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego przyjmując, że wymiar jego pracy w warunkach szczególnych wynosi jedynie 11 lat i 5 dni (odnosząc to do okresu objętego treścią kwalifikowanego świadectwa pracy), a więc nie sięga wymaganego okresu co najmniej lat 15. Pozostałe warunki nabycia prawa do omawianego świadczenia nie były

przez ZUS kwestionowane. Wyrokiem z dnia 4 lipca 2012 r. (sygn. akt IV U 320 /12) Sąd Okręgowy w Krośnie oddalił odwołanie A. W. od w/w decyzji ZUS , przyjmując za pozwanym organem rentowym, iż wnioskodawca nie dowiódł wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych, przy czym w tym postępowaniu sądowym po przeprowadzeniu również dowodów osobowych z zeznań świadków A. D.

i A. S. jak też zeznań samego odwołującego wykluczono uznanie pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych na stanowiska mistrza i kierownika sekcji gospodarczej (...) fabryki (...) od 1 lipca 1978 r. do 30 kwietnia 1983 r. jako pracy przy nadzorze pracujących w fabryce osób pozbawionych wolności (skazanych czy tymczasowo aresztowanych) przy przyjęciu ,że wnioskodawca

z jednej strony nie wykazał aby w całym tym okresie osoby te pracowały w jego sekcji , z drugiej zaś aby ewentualnie sprawowany przez niego nad nimi nadzór był nadzorem stałym i codziennym już choćby z uwagi na fakt ,iż do obowiązków wnioskodawcy należało nadzorowanie około trzydziestu cywilnych pracowników zakładu, a ponadto pracujący skazani (aresztowani) byli dozorowani przez funkcjonariuszy. W dniu 17 listopada 2012 r. A. W. ponownie złożył w ZUS wniosek

o przyznanie emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych ,i powołując się na wszystkie zgromadzone dotąd i przedłożone przez niego dokumenty dotyczące przebiegu zatrudnienia przedłożył dodatkowo Pisma Okólne

Nr 14 Dyrektora (...) Fabryki (...) z dnia 27 listopada 1978 r.” w sprawie zatrudniania skazanych w fabryce „ którego treść -jego zdaniem -miała potwierdzać uprawnienie do dochodzonego świadczenia emerytalnego (w szczególności wobec zawartego w piśmie tym stwierdzenia o obowiązku kierowników dopilnowania aby

w czasie pracy skazani przebywali wyłącznie na swoich stanowiskach pracy) . Konsekwencją powyższego wystąpienia była zaś – zaskarżona w niniejszym postępowaniu – kolejna odmowna decyzja ZUS z dnia 26 listopada 2012 r. w której organ rentowy przyjął brak podstaw do ponownej oceny uprawnień wnioskodawcy do emerytury. Pomimo takiego stanowiska ZUS ,Sąd Okręgowy w Krośnie na skutek odwołania wnioskodawcy zdecydował o ponownym merytorycznym osądzie sporu , przeprowadzając w toku postępowania sądowego ponownie dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS i z akt osobowych wnioskodawcy , jak też dowody osobowe z zeznań świadków :A. D. (który był już słuchany w poprzednim postępowaniu sądowym), E. W. i Z. S., oraz z zeznań samego wnioskodawcy , a w końcu opinii biegłego specjalisty ds. organizacji i zarządzania przemysłem inż. M. M.. W oparciu zaś o tak przeprowadzone dowody ,Sąd Okręgowy w Krośnie ustalił ,że w okresie od 1 lipca 1978 r. do 30 kwietnia 1983 r. wnioskodawca zajmował stanowiska kierownika sekcji gospodarczej – do 1 kwietnia 1982 r. -a następnie mistrza ds. gospodarczych. Do jego obowiązków należało nadzorowanie pracy pracowników, którzy zajmowali się utrzymaniem porządku czystości na terenie placów, składów, dróg wewnętrznych ,usuwaniem śmieci, odśnieżaniem ,a także utrzymaniem porządku w pomieszczeniach sanitarnych i socjalnych. Teren zakładu zajmował kilka hektarów. Wnioskodawca pracował na pierwszej zmianie i w tym czasie nadzorował pracę co najmniej kilkunastu pracowników. W listopadzie 1978 r. zakład pracy wnioskodawcy rozpoczął zatrudnianie osadzonych

w areszcie śledczym w S. i skazanych z Zakładu Karnego w Ł. i z (...) .Więźniowie zatrudniani byli w zależności od potrzeb i w różnych oddziałach zakładu , przy czym brak dokumentacji źródłowej – w tym stosownych w tym zakresie umów łączących „AUTOSAN „ z Zakładami Karnymi i Aresztem –nie pozwala na ustalenie w jakim okresie czasu , na jakich oddziałach zakładu oraz w jakiej liczbie zatrudnieni byli zatrudnieni . Więźniowie przywożeni byli przez konwojentów i kierowani do prac na poszczególne oddziały .Ci kierowani do sekcji gospodarczej pracowali przy pracach porządkowych ,przy czym niezależnie od nadzoru kierownictwa byli oni nadzorowani przez konwojentów którzy też z tego tytułu pobierali dodatkowe wynagrodzenie. W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Krośnie uznał więc, iż nawet nowo-przeprowadzone w aktualnym postępowaniu sądowym dowody nie pozwoliły na dowiedzenie przez wnioskodawcę ,iż jego nadzór na pracującymi

w zakładzie pracy skazanymi był nadzorem stałym ,codziennym wykonywane w pełnym wymiarze czasu pracy. Niezależnie od tego Sąd I instancji ,powołując się na stanowisko biegłego specjalisty ds. organizacji i zarządzania przemysłem inż. M. M. -uznał ,że tego rodzaju prace wymienione pod pozycją 22 Działu XIV Wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43) dotyczą wyłącznie nadzoru nad pracami wykonywanymi w przywieziennych zakładach pracy przez skazanych, tymczasowo aresztowanych i umieszczonych w ośrodkach przystosowania społecznego, a takiego statusu niewątpliwie nie posiadał zakład pracy wnioskodawcy.

W końcu Sąd Okręgowy podkreślał, znamieny jego zdaniem w tym zakresie fakt, nie wydania przez pracodawcę wnioskodawcy świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych obejmującego sporny okres zatrudnienia. Reasumując Sąd I instancji stwierdzał, że odwołującym również w aktualnym postępowaniu sądowym nie dowieść wykonywania pracy w warunkach szczególnych w wymaganym co najmniej 15 letnim wymiarze, co tym samym stanowi o nie spełnieniu przez niego wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego, przewidzianych

w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) .W podstawie prawnej wyroku powołany nadto został art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie z dnia 20 sierpnia 2014 r. zaskarżony został przez wnioskodawcę A. W. . W apelacji z dnia 10 października 2014 r. wnioskodawca, zarzucając zarówno naruszenie prawa materialnego jak i prawa procesowego- tj. kolejno art. 32 w związku z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) poprzez ich nie zastosowanie, w konsekwencji nie przyznanie prawa do emerytury, art. 46 ust. 1 w związku z art. 32 w/w ustawy emerytalno-rentowej poprzez przyjęcie, iż odwołujący nie spełnia przesłanek do uzyskania świadczenia emerytalnego

w oparciu o tę podstawę prawną, art. 233 §1 k.p.c. przez niewłaściwą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego na skutek nie poddania kontroli sądowej dowodów pod kątem kwalifikacji pracy odwołującego jako pracy w warunkach szczególnych określonej w Wykazie A pod poz. 22 Działu XIV rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43) wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji ZUS poprzez przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący w szczególności podnosił, że nieuprawnione jest stanowisko Sądu I instancji oparte na opinii biegłego, iż już sam fakt iż jego zakład pracy nie był zakładem przywieszonym wykluczam możliwość uznania pracy w nadzorze nad więźniami za pracę w warunkach szczególnych .W tym bowiem względzie, zdaniem odwołującego, decydujące znaczenie ma wyłącznie stopień narażenia na czynniki szczególne, a te były tożsame z tymi jakie występowały w przywieszonych zakładach pracy. Niezależnie od tego apelujący podkreślał, że błędne jest ustalenie Sądu Okręgowego

w K. jakoby zakład pracy wnioskodawcy rozpoczął zatrudnianie osadzonych

w areszcie śledczym, czy skazanych dopiero w listopadzie 1978 r. ,bo przeczy temu treść oświadczenia zastępcy kierownika działu osobowego z którego wynika, iż umowy takie były zawierane już od 1972r. Ponadto zeznania świadka E. W. - kierownika działu administracji –jak i jego samego słuchanego w charakterze strony, potwierdzają iż w całym wykazywanym okresie skazani wykonywali pracę w sekcji gospodarczej codziennie od godziny 7⁰⁰ do 15⁰⁰.

W pisemnej odpowiedzi na apelację z dnia 30 października 2014 r. pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie środka zaskarżenia wnioskodawcy, przy zasądzeniu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym wg norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację wnioskodawcy A. W. zważył co następuje;

Wniesionych przez odwołującego środków zaskarżenia nie może odnieść pożądanego skutku. Zaskarżony bowiem wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 20 sierpnia 2014 r. jest wbrew zarzutom zaskarżenia wyrokiem trafny, odpowiadającym prawu, jakkolwiek przede wszystkim z innego zasadniczego, niż ten przyjęty przez Sąd I instancji, względu.

I tak już na wstępie z całą mocą podkreślić należy, że w sprawach z odwołania od decyzji organu rentowego jej treść wyznacza przedmiot kontroli sądowej

,a więc tym samym również zakres rozstrzygnięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999r. II UZ 52/99 OSNP 2000/15/601). Odnosząc zaś powyższe do treści zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji ZUS Oddział w J. z dnia 26 listopada 2012 r. stwierdzić należy, iż nie była to decyzja merytorycznie odnosząca się

do żądania wnioskodawcy przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych ,w aspekcie badania przesłanek warunkujących nabycie prawa do tego świadczenia , a jedynie decyzja odmawiająca takiej oceny przy przyjęciu ,iż brak jest ku temu dostatecznych ,a przewidzianych w art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) podstaw .Mówiąc krótko organ rentowy uznał ,że nie ma podstaw do swoistego wznowienia postępowania w sprawie emerytalnej wnioskodawcy, tym bardziej w świetle prawomocnego wyroku sądowego potwierdzającego prawidłowość wcześniejszej decyzji odmawiającej w/w prawa do tożsamego świadczenia. Jest to o tyle istotne ,że w sytuacji odwołania od tego rodzaju decyzji sądowa kontrola jej prawidłowości sprowadzać się musi wyłącznie do oceny czy pozwany ZUS słusznie uznał ,że nowy wniosek emerytalny nie powołuje dowodów mogących mieć wpływ na prawo wnioskodawcy do emerytury, czy też , że organ rentowy nie miał racji ,co w przypadku tego potwierdzenia prowadzić mogło jedynie do zmiany zaskarżonej decyzji poprzez zobowiązanie ZUS do wznowienia postępowania. (tak też m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2009 r. III UK 48/09 LEX nr 560876 w którym równocześnie wykluczono możliwość odrzucenia odwołania na podstawie art. 199 §1 pkt 2 k.p.c. stwierdzając przy tym ,że każda kolejna decyzja ZUS jest decyzją od której na zasadach ogólnych przewidzianych w art. 83 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przysługuje odwołanie). Tym samym w okolicznościach przedmiotowej sprawy zbędne było prowadzenie przez Sąd I instancji tak obszernego merytorycznego postępowania dowodowego , które zresztą i tak doprowadziło do konstatacji , iż nie wniosło ono niczego nowego do sprawy .Odnosząc więc tym samym w postępowaniu odwoławczym ocenę prawną sporu do jedynie właściwego przesądzenia czy pozwany organ rentowy prawidłowo uznał , że w nowy wniosek emerytalny wnioskodawcy nie może prowadzić do ponownej merytorycznej oceny zasadności jego żądania, Sąd Apelacyjny chciałbym w zupełności podzielić wyrażone w tym zakresie w zaskarżonej decyzji stanowisko pozwanego ZUS. Wystarczy bowiem sięgnąć do lektury uzasadnienia prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 4 lipca 2012r.

w sprawie IV U 320/12 i skonfrontować je z treścią kolejnego wniosku emerytalnego odwołującego , w tym z treścią przedłożonego przy tym wniosku Pisma Okólnego Nr 14 Dyrektora (...) Fabryki (...) z dnia 27 listopada 1978 r. aby stwierdzić ,że wniosek ten nie zawiera tego rodzaju dowodów czy nie naprowadza na tego rodzaju okoliczności które mogłyby podważyć zasadnicze w/w sprawie IV U 320/12 Sądu Okręgowego w Krośnie ustalenia. Odmowa bowiem przyznania prawa do emerytury wnioskodawcy A. W. objęta treścią wcześniejszej decyzji ZUS z dnia 25 stycznia 2012 r. wynikała z faktu ,iż wykazał on jedynie ponad 11 letni okres pracy w warunkach szczególnych objęty treścią kwalifikowanego dowodu w postaci świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych (choć i tu zupełnie marginalnie zauważyć przyjdzie , iż sam pracodawca w dokumencie tym stwierdził ,że stanowiska pracy wnioskodawcy były jedynie w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych ,a więc nie były to prace przy spawaniu jedynie kwalifikujące się do prac w warunkach szczególnych – ta też wprost m. innymi w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2014r. I UK 127/14 LEX nr 1552141)) ,przy czym w postępowaniu sądowym toczącym się na skutek odwołania od tej decyzji Sąd Okręgowy w Krośnie wyraźnie podkreślił ,że nie można uznać za ten rodzaj zatrudnienia wskazywanego przez wnioskodawcę dalszego okresu jego pracy w (...) fabryce (...) w nadzorze nad pracującymi tam skazanymi , a to z uwagi na fakt iż po pierwsze nie dowiódł on ,że w całym tym okresie osadzeni taką pracę w jego sekcji wykonywali , a niezależnie od tego fakt, iż nadzorował on jeszcze innych pracowników cywilnych zakładu stoi na przeszkodzie w uznaniu ,iż był to nadzór bezpośredni i stały. Tymczasem dołączony do nowego wniosku emerytalnego ujawniony w poprzednim postępowaniu sądowym -jedyny dokument tj. wyżej wskazane Pismo Okólne Nr 14 Dyrektora (...) Fabryki (...) z dnia 27 listopada 1978 r. w sprawie zatrudniania skazanych w fabryce, w żaden sposób nie stanowił przeciwdowodu dla przyjętych przez Sąd Okręgowy w sprawie IV U 320/12 ustaleń. Z jego bowiem treści wynikało jedynie ogólne zobowiązanie kierowników oddziałów

w których pracowali skazani do pilnowania aby w czasie pracy przebywali wyłącznie na swoim stanowisku pracy bez samowolnego opuszczania miejsc pracy. Dokument ten zabraniał też rozdrabniania zespołów roboczych skazanych na pojedyncze osoby . Reasumując już z tego zasadniczego względu należało oddalić odwołanie wnioskodawcy , nie wdając się – tak jak to bezzasadnie uczynił Sąd I instancji – w ponowny merytoryczny osąd sporu. Gdyby jednak nawet pokusić się o taką ocenę ,to niewątpliwie należałoby już na wstępie zgodzić się z stanowiskiem Sądu I instancji co do tego iż już sam fakt ,że zakład pracy wnioskodawcy nie był przywieziennym zakładem pracy , wyklucza uznaniem spornego okresu za pracę w warunkach szczególnych. Jakkolwiek bowiem orzecznictwo Sądu Najwyższego akcentując uciążliwość pracy świadczonej w warunkach szczególnych dozwala w określonych przypadkach na czynienie w tym

zakresie pewnych analogii (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2014 r. I UK 314/13 Lex nr 1439383) to jednak w tym wypadku – zdaniem Sądu Apelacyjnego – jest to nieuprawnione zważywszy choćby na fakt ,iż żadne z rozporządzeń resortowych w Dziale XIV wykazów nie zawiera odpowiednika pozycji 22 Działu XIV Wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze , co tym samym podkreśla specyfikę pracy świadczonej w warunkach zakładów przywieziennych . W końcu – co właściwie zaakcentował Sąd Okręgowy w Krośnie – znamienne jest również to ,iż sam pracodawca wnioskodawcy który wystawił mu świadectwo pracy warunkach szczególnych za pewien okres zatrudnienia nie zdecydował się na ujęcie w tym dokumencie spornego okresu pracy odwołującego w nadzorze nas skazanymi . Wszystko to razem prowadzić więc musi do potwierdzenia w postępowaniu odwoławczym zasadności przyjętego przez Sąd I instancji rozstrzygnięcia o oddaleniu odwołania wnioskodawcy. Już na koniec zauważyć także należy ,że zupełnie chybiony jest zarzut zaskarżenia naruszenia prawa materialnego przez odmowę zastosowania art. 46 ust.1

w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Fundusz Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), skoro- stosownie do pkt 2 ust. 1 tego przepisu –mógł mieć on swoje zastosowanie wyłącznie wobec tych ubezpieczonych którzy spełnili warunki do uzyskania emerytury do dnia 31 grudnia 2008 r. Tymczasem wnioskodawca ur. (...) obniżony wiek emerytalny uzyskał dopiero 19 sierpnia 2011 r., co tym samym wyklucza możliwość zastosowania omawianego przepisu.

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów i na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku tut. Sądu. Końcowy wynik sprawy uzasadniał z kolei obciążenie skarżącego poniesionymi przez pozwanego organ rentowy kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym w kwocie 120 zł ,o czym orzeczono (pkt II sentencji wyroku) na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i przy uwzględnieniu stawki minimalnego wynagrodzenia fachowego pełnomocnika pozwanego ZUS przewidzianej w § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz.490).

(...)

(...)

(...)

(...)